

Křesťané si mají ušpinit ruce v dnešních velkých sociálních a politických problémech

Papež František věnoval audienci José Gregoriu, známého jako „lékaře chudých“. Vysvětlil, že apoštolská horlivost vychází z jistoty a síly a že tento blahoslavený z Venezuely je příkladem, jak prokazovat lásku.

13.09.2023

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V našich katechezích pokračujeme v setkáních s nadšenými svědky hlásání evangelia. Nezapomínejme, že se jedná o katechezi, o sérii katechezí o apoštolské horlivosti, o vůli a také o vnitřním zápalu přinášet evangelium. Dnes se vydáme do Latinské Ameriky, konkrétně do Venezuely, abychom se seznámili s postavou laika, blahoslaveného Josého Gregoria Hernándezze Cisnerose. Narodil se v roce 1864 a víře se naučil především od své matky, jak sám vyprávěl: „Matka mě od kolébky učila ctí, dávala mi růst v poznání Boha a jako vedení mi dávala lásku.“ Mějme to na paměti: víru nám předávají matky. Víra se předává v dialektu, tedy v řeči matek, v

dialektu, kterým matky umějí mluvit na své děti. A vám, matky: buďte pozorné při předávání víry v tomto mateřském dialektu.

Skutečně, láska byla polární hvězdou, která orientovala existenci blahoslaveného Josého Gregoria: byl to dobrý a veselý člověk, s přátelskou povahou, byl obdařen výraznou inteligencí; stal se lékařem, univerzitním profesorem a vědcem. Především však byl lékařem blízkým těm nejslabším, a to natolik, že byl ve své vlasti znám jako „lékař chudých“. Vždy se staral o chudé. Před hmotným bohatstvím dával přednost bohatství evangelia a svůj život věnoval pomoci potřebným. V chudých, nemocných, přistěhovalcích a trpících viděl José Gregorio Ježíše. A úspěchu, o který ve světě nikdy neusiloval, dosáhl a stále dosahuje u lidí, kteří ho nazývají „světcem lidu“, „apoštolem lásky“, „misionářem naděje“. Pěkná

jména, co říkáte? „Svatý lidu“, „apoštol lásky“, „misionář naděje“.

José Gregorio byl skromný, laskavý a vstřícný člověk. A zároveň jím hýbal vnitřní oheň, touha žít ve službě Bohu a bližnímu. Poháněn tímto zápalem se několikrát pokoušel stát řeholníkem a knězem, ale různé zdravotní problémy mu v tom zabránily. Jeho tělesná slabost ho však nevedla k tomu, aby se uzavřel do sebe, ale aby se stal ještě citlivějším lékařem pro potřeby druhých; přimkl se k Prozřetelnosti a s odhodláním v duši šel více k podstatným věcem. V tom spočívala jeho apoštolská horlivost: neřídil se vlastními ambicemi, ale připraveností pro Boží záměry. A tak tento blahoslavený pochopil, že péčí o nemocné bude uvádět Boží vůli do praxe, pomáhat trpícím, dávat naději chudým, svědčit o víře ne slovy, ale příkladem. Tak dospěl - na této vnitřní cestě - k přijetí lékařství jako

kněžství: „kněžství lidské bolesti“ (M. YABER, José Gregorio Hernández: Médico de los Pobres, Apóstol de la Justicia Social, Misionero de las Esperanzas, 2004, 107). Jak důležité je netrpět věci pasivně, ale, jak říká Písmo, dělat všechno v dobrém duchu, sloužit Bohu (srov. Kol 3,23).

Položme si však otázku: kde se v José Gregoriovi vzalo tolik nadšení, tolik horlivosti? Vycházelo z určité jistoty a síly. Tou jistotou byla Boží milost. Napsal, že „pokud jsou na světě dobří a špatní, pak ti špatní jsou tam proto, že se sami stali špatnými: ale dobří jsou takoví jen s Boží pomocí“ (27. května 1914). A sám se jako první cítil v nouzi o milost, žebral o ni na ulici a nutně potřeboval lásku. A zde byla síla, z níž čerpal: důvěrný vztah s Bohem. Byl to muž modlitby - je tu Boží milost a důvěrný vztah s Bohem - byl to muž modlitby, který chodil na mši svatou. V kontaktu s Ježíšem, který se

na oltáři obětuje za všechny, se José Gregorio cítil povolán obětovat svůj život za mír. Probíhala první světová válka. A tak se dostáváme k 29.

červnu 1919: navštěvuje ho přítel a nachází ho velmi šťastného. José Gregorio se totiž dozvěděl, že byla podepsána smlouva o ukončení války. Jeho nabídnutá oběť byla přijata a on jako by předjímal, že jeho úkol na zemi skončil. Toho rána byl jako obvykle na mši a nyní jde po ulici, aby přinesl léky nemocnému. Když však přecházel silnici, srazilo ho auto; převezen do nemocnice zemřel při vyslovování jména Panny Marie. Jeho pozemská cesta tak končí na silnici při konání díla milosrdenství a v nemocnici, kde ze své práce lékaře udělal mistrovské dílo.

Bratři, sestry, tváří v tvář tomuto svědectví se ptejme sami sebe: co dělám já, před Bohem, který je přítomen v chudých v mé blízkosti,

co dělám já? Jak na mě působí příklad Josého Gregoria? Podněcuje nás to k angažovanosti tváří v tvář velkým sociálním, ekonomickým a politickým problémům dneška. Tolik se o tom mluví, tolik se kritizuje a říká, že všechno jde špatně. Ale křesťan není povolán k tomuto, nýbrž k tomu, aby se tím zabýval, aby si ušpinil ruce: především, jak nám řekl svatý Pavel, aby se modlil (srov. 1 Tim 2,1-4), a pak aby se angažoval ne v tlachání, ne, tlachání je mor: ale aby podporoval dobro a budoval mír a spravedlnost v pravdě. I to je apoštolská horlivost, i to je hlásání evangelia a i to je křesťanské blahoslavenství: „Blahoslavení tvůrci pokoje“ (Mt 5,9). Následujme cestu blahoslaveného Gregoria: laika, lékaře, muže každodenní práce, který byl hnán apoštolskou horlivostí, aby po celý život žil konáním lásky.

RadioVaticana.cz / Rome Reports

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
krestane-si-maji-uspinit-ruce-v-
dnesnich-velkych-socialnich-a-
politickych-problemech/](https://opusdei.org/cs-cz/article/krestane-si-maji-uspinit-ruce-v-dnesnich-velkych-socialnich-a-politickych-problemech/) (12.04.2025)